

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1656

§. 170. Et statim gallus iterum cantauit. v. 72.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45533

O Bone Iesu quanto cum dolore vidisti illam electi discipuli tui fragilitatem & malitiam, qua sicut homines timidi mendacia mendacis cumulabat, exiguam hominum indignationem, plus quam te Deum, timens, quæ eo maior erat & detestanda magis quo maiora dona hæc tuis à te perceperat: merebatur ergo ut in puncto ad infernum deturbaretur, sed tua misericordia est seruatus. At quid de alio iudico? de me ipso iudicabo. qui post tot & tanta, à te accepta, dona, post tot instructiones, & postquam omnia illa, quæ Petro & alijs sanctis acciderunt legi & cognoui tam facile te mentiendo adhuc subinde nego, si non verbo saltem opere. Et quidem Petrus timore mortis, & ego timore exiguæ forte hominum offensæ, vel complacentiæ, aut intuitu leuis alicuius commodi aut delectationis. Mirarer quod tam subito Petrus post tot dona & promissa te negasset, nisi Euangelium testaretur, sed & nisi experientia indies nos conuinceret (prò dolor) ægre de nobis tantum fragilitatem crederemus.

§. 170. *Et statim gallus iterum cantauit. v. 72.*

Ita ut Petrus cum cantum iam audiret bene, & perciperet animo, recordareturq; Christi verborum, quæ ei incredulo prædixerat. *priusquàm gallus caneret te me es negaturus*, inde moueretur ad contritionem, pœnitentiam ageret, & reconciliaret se iterum Deo, auulam & malam societatem fugiendo, addit autem Euangelista, & *statim gallus cantauit*, insinuando ut primum iurando abnegasset Christum, statim & sine mora gallum cantasse quo cantum moueretur ad amplius non peccandum, sed recantandum verba negationis nec persistendum in peccato suo sed fugiendum, dolendum, pœnitentiam agendum, agnosceretque veritatem doctrinæ Magistri sui, bonitatem, & clementiam, nolentis eum perdere, ut in ijs peccatis moreretur, sed ad omnium peccatorum consolationem & exemplum pœnitentiam ageret, & saluaretur.

§. 171. *Et recordatus est Petrus verbi quod dixerat ei Iesus. v. 72.*

Quærit solet, cur Christus permisit Petrum sic turpiter cadere, quæror inuenio causas, primo quidem ad nostram instructionem, ut scilicet nullus amodo præsumat, de propria iustitia & virtute, quantacunque virtute aut sanctitate polleat, præferri cum viderit talem ac tantum virum sic cecidisse. 2. ut nullus quantumcunque malus aut peccator existat, desperet de venia, animaduertens quod Petrus post tantum flagitium suum à Christo factus Ianitor & clauicalarius regni cælestis, atque caput ac Princeps fratrum suorum. 3. autem ut sciret postquam esset alijs Prælati comparati cæteris peccantibus: vnde S. Greg. *Considerandum inquit, nobis est, cum*
Chri-